

M Akif Fatih Güneşi

– Kenan Taban · 21 Aralık 2013

Kimi mahlûkatlar vardı, bihaberlerdi adabımuâşeretten,
O, ne kin ne pislikti ki içerime doldururdu en diri hararetten!

Onlar ne mahlûkatlardı ki gözlerinden süzdüğüm kindi, öfkeydi hakikaten!
Onlar ne tavırlardı ki eritirdi beni derinden, derinden...

Derinden bir kin, ıstırap, acı ve düş kırıklığı sarmıştı ki bedeni,
Nihayet Fatih'te oldu yarınımıza güneş, Mehmet Akif! O bir medeni!

Şair, edebiyatçı, veteriner, eylem ve düşünce adamı,
Söyleyin var mı şu âlemde... Bir düş ki yoktur damı?

Hangi düş ki vasıtasız kazıyacak şu cehaleti, ilerleyecek dur! diyerekten?
Olur, mu kaldırılır mı taş, vasıtasız yerinden?

Demeli, şimdi kalkmak zamanıdır tez yerinden,
Kurmak gerek düzeni, yeni baştan, yeniden...

Yeniden nasır bağlamış el, ayak... Takat kalmamış,
El neden, bilmem neden ağlamışsa icraatı olmamış.

İcraatı olmamış, şimdi yapılacak yok, önünde kapı, kapı demir...
El! Akif'i anlamamışsa mutsuzdur, yaşamamıştır, ancak namertten alır emir.

Emir! Emir Buhari'de perçinleşti yıldız, hilalin bekçisi, o bir ziya!
O bir ziyadır ki yazdı o destanı, etti milleti fazlasıyla ihya!

Dedi kahraman orduya o destanda:
"Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak..."

Şimdi, o ocak sönmesin diye Akif gibi çarpısa dudaklarım mısralarımla,
Bilirim mısralar bitmez, el değişmez... ısrarlarımla!

KENAN TABAN